

"*Možná bylo zaseto semínko nového Zahradního festivalu,*" napsala jsem v reportáži o loňském čtyřhodinovém Bluegrass Marathonu v pražském KC Zahrada. Rok s rokem se sešel, semínko se uchytilo a 2. ročník, tentokrát pod názvem Bluegrass Garden, hrálo se přece v Zahradě, se letos opravdu uskutečnil. V úterý, 8. listopadu od 19 hodin.

Dva proběhlé ročníky pražských BG přehlídek už nabízejí srovnání. Nejprve si připomeňme konstanty festivalu: dramaturg Tomáš Rulf, bezprostředně vtipný, věcně informovaný a přátelský průvodce mluveným slovem Jirka Holoubek, zaplněné hlediště, čtyři soubory, čtyři hodiny muziky bluegrassových nástrojů. Zvukový aparát obsluhoval Pája Jindrák, tentokrát v tandemu s Jirkou Maškem. Zatímco vloni jsme na přehlídce poslouchali špičková kvarteta tradičního bluegrassu, letos padla volba na čtveřici účinkujících - **Modrotisk, Drive, Reliéf a Dueling Fingers**

(Malina, Fridrich, Druhá tráva plus?) - uskupení, která ctí bluegrassové standardy, k bluegrassovým kořenům se hlásí, ovšem nejsou tak ortodoxní. Skupiny,

CD Dueling fingers, které mělo být pokřtěno

foto: Vítek Školník Urban ©

kteé žánr dále rozvíjejí, ale nebrání se podnikat výlety i jina. Skupiny otevírající současný bluegrass širšímu okruhu posluchačů než se to daří tradicionalistům, skupiny, z nichž ty nejlepší patří k autorské a především interpretační špičce, které českou muziku a muzikálnost reprezentují i za hranicemi naší země, dokonce i v kolébce bluegrassu. Ačkoliv s tou kolébkou?no, ještě se k tomu dostanu.

Letošní Bluegrass Garden můžeme také označit jako přehlídku našich největších "hvězd bluegrassu", pohlédneme-li na výsledky ankety BAČR za rok 2004. Z třinácti jmen vítězů hodnocených kategorií se jich na Bluegrass Garden objevilo deset. V následujícím textu jsem jejich jména zvýraznila velkými písmeny.

Bluegrass zpravidla otevírá hudební blok například pražského Country Radia. Po ne vždy optimistickém zpravodajství je potřeba posluchače kapku povzbudit a vyloudit kýžený úsměv na

líci. [Modrotisk](#) takovým otevírákem bývá často a na Bluegrass Garden tuto úlohu plnil beze zbytku. Modrotisk, jehož "země původu" se nachází kdesi v horalských oblastech Jablonecka, Liberecka a přilehlého okolí, se do toho opřel ihned první zahřívací instrumentálkou a musím se přiznat, že okamžitě od úvodních taktů si modrá část mé duše začala příst.

Síla Modrotisku má několik rovin. Vesměs hitový repertoár v češtině i angličtině, bluegrassový, newgrassový, slyšeli jsme gospel a capella, irskou melodii i výše zmiňovaný výlet jinam, *Oh Darling*

od Lennona a McCartneye. Dále vlastní tři hlavní zpěváky, mandolinistu Otu Turka, kytaristu a hráče na foukací harmoniku Luboše Hermana a především banjistu Ondru Rumla, který se vytáhl právě v tom "nejlepším bluegrassu" od Beatles. Dalšími devizami kapely je celá zpívající pětka ve sborech, ukázali se skvěle a capella, a instrumentální suverenita. LUBOŠ HERMAN se blýskl v

Nejrychlejší harmonice z jihu

, Modrotisk ve strhujícím tempu letěl, jakoby měl už Křídla přišitá. Spíkr Ota Turek anglické názvy písní uváděl v horalském překladu, připomněl, že praotec BG se jmenoval Modroch alias Modroj. (Kolébka BG je tedy jasná, odtud ji okopčili Amíci, ostatně jako všechno.) Představil členy souboru, pro úplnost připomeňme ještě houslistu Karla Schreibera a baskytaristu Tomáše Drahokoupila, a také slíbil, že nová deska Modrotisku se za 14 dní začne natáčet a brzy, zhruba v roce 2009, se jí dočkáme.

Jirka Holoubek s gustem uvítal hosty z dalekého Brna, odkud [Drive](#) kapelníka Davida Němečka, t.č. předsedy BAČR, pochází. Brňané oplatili stejnou vřelostí a ujistili nás, že jsme jejich oblíbení Pražané.

Drive je jednou z nemnoha kapel naší bluegrassové scény, ve kterých je hlavní hvězdou žena. Pěveckou jedničkou tu je výtečná VERONIKA NĚMEČKOVÁ (mandolína), kromě zmiňovaného Davida Němečka (kytara) v kapele hraje Martin Stehlík (banjo a elektrické banjo), Pavel Šatný (dobro), Antonín Vondruška (kontrabas) a jako host se objevil nejmladší z rodu Malinů, houslista Pepa. Drive prezentují svou muziku jako contemporary bluegrass, tedy moderní, současný, s přesahem do jiných žánrů, vlastní, autorský repertoár pochází z brněnského zázemí, především od folkového písničkáře Petra Pololánika.

Zpočátku Drive působili poněkud akademicky ve srovnání s jejich předchůdci, možná nervozita či respekt? I publikum se poněkud zklidnilo a očekávalo, čím se Drive představí. V *Yellow River* se již odpíchli a v jemné

Welcome

me se jasně rozzářil Veroničin zvonivý hlas. Přesně namíchané tóny houpavého dobra a

všudypřítomné banjo jemně dotvářely působivost písně.

Reliéf

foto: Vítek Školník Urban ©

Drive z názvu kapely se potvrdilo ve Stehlíkově instrumentálce *Pochod frikulínů*, jen nevím, jestli někdo z těch "free cool in" by se kdy vynacházel na bluegrassovém festivalu. S úsměvem jsme kvitovali song z repertoáru The Everly Brothers, žertovný text v acapelovce

Sním

(celou husu sním), zakončenou basovým

Nech husu žít

. V coverversi

For My Love

od Tracy Chapman si Veronika dokázala s hlasem vábivě pohrávat, housle PEPY MALINY umocnily snivou náladu celé písně. Patřila k tomu nejpůsobivějšímu, co jsem na Bluegrass Garden slyšela. Dvě Pololáníkovy skladby

Plevy

a

Dubový listí

mě zaujaly i texty a velmi nadějně rozšířily repertoár o původní písně. Letos ve Strakoniciích se mi Drive mezi ostatními bluegrassáky poněkud ztratili, v Zahradě jsem si svůj dojem velice ráda opravila. Když jsem si prohlížela kapelní stránky, zjistila jsem, že v Praze nehráli tři roky. Věřím, že po zahradní slavnosti k nám zavítají častěji.

Po krátkém zvučení Jirka Holoubek uvedl svou nejoblíbenější kapelu, samozřejmě [Reliéf](#), letos desetiletý. Chlapci jsou na svůj věk již velmi vyspělí, zejména Zbyněk Bureš se svými dvěma metry vyrostl v plodného autora původního anglicky zpívaného repertoáru RELIÉFU a zdá se, že se ve vývoji doposud nezastavil. Promiňte mi trochu nevážný tón této části reportáže, ale vězte, že vás Reliéf do povznesené nálady dostane jak lahodně znějícím čtyřhlasem, jemuž vévodí neuvěřitelně pěvecky vybavený Bureš (banjo, dobro, kytara), tak průvodním slovem Jirky Holoubka, "
nejoblíbenějšího moderátora předsedy Němečka
".

Z účinkujících na Bluegrass Garden (hrál tu také vloni) má Reliéf s gospely nejbliže k

tradicionalistům, ovšem autorský rukopis Burešův nezapře i spřízněnost s country. Ze známých již natočených věcí jsme slyšeli například sametovou *Out of Reach*, *Just the Shadow*, či snad ještě nevydaný gospel přeložený jako

Ezechiáš viděl kolo

. Také Reliéf si udělal výlet mimo v Dylanově písni

Senor

s Burešem - tenorem, kterou rovněž uvedli při natáčení živého CD 29. září v Divadle pod Palmovkou.

Ačkoliv je vokální projev dominující, nezapomeňme na jednotlivé hráče, z nichž je těžké někoho upřednostnit. Pája PAVEL PEROUTKA akustickým kontrabasem skutečně žije, usměvavého Tomáše Dvořáka vidím jako nenápadného ale tvořivého dělníka mandolíny. Jirka Holoubek zejména v kytarových sólech doslova hýří nápady, ovšem paradoxně potlesk na otevřené scéně sklidil za banjo, když si vyměnili s Burešem nástroje. Pánové vedli i sobotní Workshop, myslím, že zhruba 20 frekventantů se od těchto "desetiletých kluků" mělo co přiučit.

Na projekt **Dueling Fingers** banjistů LUBOŠE MALINY (DT) a Martina Fridricha (Cop) jsem se těšila přesně od 14. května letošního roku, kdy mi Luboš Malina na Folkovém Kvítku pro čtenáře FT o právě vznikajícím CD vyprávěl: "

Chtěl bych navázat na desku, kterou zhruba před třiceti lety natočili banjisté Eric Weissberg a Marshall Brickman. Jmenovala se Dueling Banjos a byla pojmenovaná po titulní skladbě, slavné Dueling banjos z filmu Deliverance. Chtěl bych udělat desku víceméně instrumentální, nijak komplikovanou, dvě banja s kapelou? Snažil jsem se to vybírat tak, aby to bylo lehce poslouchatelné, žádné velké umění, průzračné aranže, spíš trochu sranda ?"

Vzpomněla jsem si na Malinova slova přesně ve chvíli, kdy se v Zahradě rozjela Fridrichovým *Banjo Busem*

hvězdná sestava Dueling Fingers v čele s oběma duchovními tatíky a kompletní DRUHOU TRÁVOU, tedy pánové LUBOŠ NOVOTNÝ (dobro), Emil Formánek (kytara), Petr Surý (el. kontrabas) a s nimi mandolinista Monogramu ZDENĚK JAHODA a houslista Pepa Malina. Ono to opravdu na pohled jako "žádné velké umění" nevypadalo, pánové jen tak stáli, usmívali se a jakoby nic kmitali prsty po nástrojích? Diváci ani nedutali, a jinak jednotlivým sólům spontánně tleskající, soustředěně hltali přívál tónů "kapely snů" ve

Foggy Moutains Special

či v

Ponny Expressu

, historicky prvním kousku, který se Malina na banjo naučil.

CD ***Dueling Fingers***, to jsou především instrumentálky, původní věci Maliny, Fridricha a Ládi Ptáčka tvoří více než polovinu obsahu alba a nijak si nezádají se svými americkými staršími sestřičkami. Ovšem pánové chtěli mít na desce také písničky. Všechny dvě jsme si poslechli. Nejprve, pro tento večer duo Kamelie, vlastně duo Kamil (nebo Camel?), Míša Leicht a ROBERT KŘEŠŤAN zazpívali *Záchrannou misi* (Rescue Mission). Oba byli skvělí a zůstali sví v přístupu k textu. Leicht zpěvem svůj příběh po chlapsku "vypráví", zpívající Křesťan vás zhypnotizuje a pak do děje vtáhne. Duo Katka García a Pepa Malina, zastoupil na desce hostujícího Petera Rowana, se představili v Malinově valčíčku, zkráceně *Dream, Baby Dream* s Rowanovým textem, Katka pak sama ještě ve výletu jinam, španělském "bluegrassu" o dívce *La Tarara* sklízějící olivy, samozřejmě, že modré. Přála bych si, aby se našli autoři, kteří by Katce napsali původní písničky na sólové album s BG kapelou.

Koncertní blok, v němž hlavní part hrají dvě banja a obsah sdělují pouze BG nástroje, se stal výjimečnou a zřejmě ojedinělou příležitostí, jak si na živo hráčské mistrovství zúčastněných vychutnat. Naštěstí je tu cédéčko *Dueling Fingers*, i když se v zápalu boje zapomnělo na jeho křest, "*lehce poslouchatelné, žádné velké umění, průzračné aranže, spíš trochu sranda?*"

Přídavek *Wayfaring Stranger* ve velké sestavě s Katkou García a Robertem Křesťanem letošní Bluegrass Garden uzavřel, potlesk utichl a diváci se pomalu začali rozcházet. S úsměvem na líci. Modré trávě se v Zahradě daří. Sejdeme se tam příští rok do třetice?

Dueling fingers

foto: Vítek Školník Urban ©